

Libelle

Date : 24/01/2019

Page : 80-85

Periodicity : Weekly

Journalist : --

Circulation : 205656

Audience : 728209

Size : 2761 cm²

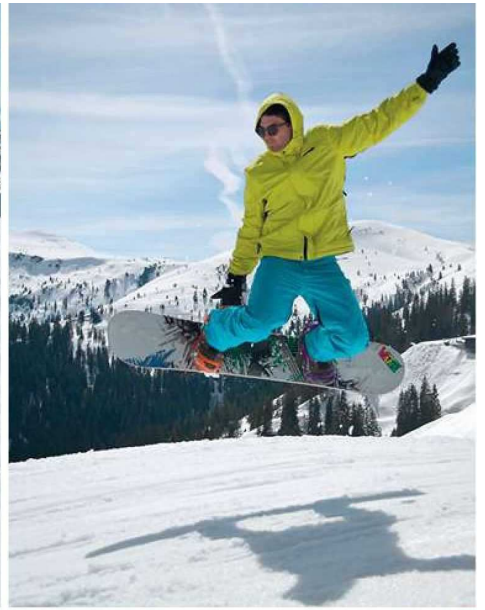
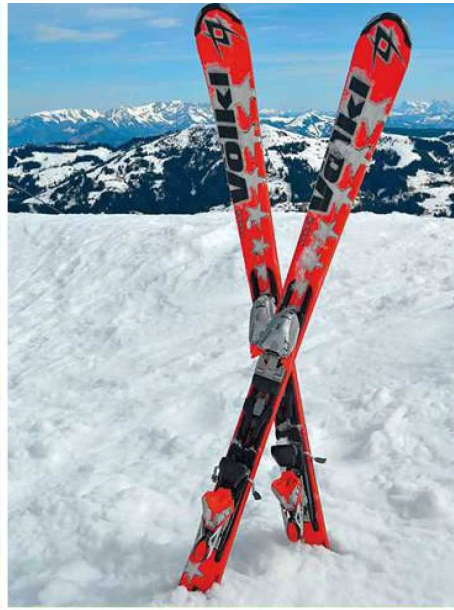
Advertising value equivalency : 55220,00 €

REDACTRICE SUZY STOND NA 10 JAAR NOG EENS
SAMEN MET HAAR KINDEREN OP DE LATTEN

Ski nostalgie

Nog een keer samen gaan skiën met haar volwassen kinderen, net als vroeger: daar droomde onze artdirector Suzy van. Dus vertrok ze met haar gezellige bende in de paasvakantie naar het Oostenrijkse Alpbachtal.

Weet je nog... die winters in de bergen?

Wie? Artdirector **Suzy** (56), met dochters **Polien** (27), **Lisa** (25) en zoon **Kamiel** (23). Dochter Anna (21) kon niet mee. Ook van de partij: Lisa's vriend **Anton** (25) en Kamiel's vriendin **Charlotte** (21).
Naar? Alpbachtal in Tirol, Oostenrijk

Winter 2008. Met vier jengelende kinderen op de achterbank rij ik richting bergen en sneeuw. Zakken vol sandwiches staan tussen hen in voor de vele hongertjes onderweg. Nu, tien jaar later (en dus ook allemaal tien jaar ouder), gaat het er iets rustiger aan toe. Enkel de sandwiches gaan er nog net zo vlotjes in als vroeger. Maar... geen gekibbel of 100 keer 'hoe ver is het nog', in plaats daarvan voeren we gezellige gesprekken en luisteren we naar Fleetwood Mac, véél Fleetwood Mac: de enige cd die we voorhanden hebben.

Lonkende bergtoppen

Na zo'n tien uur rijden, arriveren we in de vooravond in Alpbachtal. Hoewel het dorpje op amper twintig minuten van de snelweg ligt, lijkt het razende verkeer meteen ver weg. Wat een rust hier. We zijn de allerlaatste wintersporttoeristen van het seizoen, vertelt onze charmante gastvrouw Eva. Ze geeft ons een rondleiding door het appartement waarin we een week mogen logeren. Eerst moeten de kamers verdeeld worden en in tegenstelling tot vroeger - toen dat via 'lootje trek' gebeurde - verloopt dat vlotjes. We installeren ons en gaan even op verkenning in het dorp. Het valt ons op hoe vriendelijk de mensen

over het schurende geluid van mijn skibroek dat hen wekt. We smeren de kaasschotel van gisteren tussen onze boterhammen voor de lunch en bedekken ons gezicht met factor 50. Na het gevecht met de ski- en snowboardboots strompelen we eindelijk de straat uit naar de bushalte. De beloofde skibus laat tot onze grote frustratie een hele tijd op zich wachten, maar uiteindelijk komen we toch aan bij het gondelstation.

Boven worden we wild enthousiast bij het zien van het prachtige panorama en de net voorbereide pistes. De zon schijnt en er is geen wolkje aan de lucht. Wat hebben we er zin in! We beslissen om eerst samen het skigebied te verkennen, ook al hebben we niet meer allemaal hetzelfde niveau. We dalen op het gemak de eerste pistes af en broer en zussen wachten geduldig op elkaar. Het is dus waar: geduld komt met de jaren.

Alpbach blijkt geen gigantisch gebied te zijn, maar het biedt zeker voldoende variatie. Zowel beginners als gevorderden komen hier aan hun trekken. Het grote aantal stoeltjesliften is ook een pluspunt - vooral dan voor de snowboarders onder ons - net als de talrijke gezellige berghutten waar het heerlijk ruikt naar die typische skimaaltijden die we nog

“GEEN GEKIBBEL OP DE ACHTERBANK MEER,
IN PLAATS DAARVAN VOEREN WE GEZELLIGE GESPREKKEN
EN LUISTEREN WE NAAR FLEETWOOD MAC”

hier zijn. Iedere voorbijganger groet ons, tot het kleinste kind toe. Onderweg komen we een bezinningsruimte tegen en een houten hutje dat dienst doet als bibliotheek, open en toegankelijk voor iedereen. Heerlijk, zo'n groot vertrouwen in de gemeenschap en de toeristen. We voelen ons meteen welkom. We sluiten de dag af rond de keukentafel, met een rijkelijke kaasschotel voor ons. Door het raam zien we de besneeuwde bergtoppen naar ons lonken. Morgen staan we weer allemaal samen op de latten, eindelijk.

Skibusje komt zo

De ochtendroutine katapulteert ons meteen tien jaar terug in de tijd. Net als vroeger ben ik als eerste wakker en jammeren de kinderen

kennen van toen. Dus blijven de boterhammen met kaas onaangeroerd in de rugzak - wat dacht je - en smullen we van *knödelsuppe*, *knackwurst* met frietjes en *käsespätzle*.

Dutten in de zon

Het voordeel van zo laat op het jaar nog te gaan skiën, is dat het nergens echt druk is. We hebben de pistes soms voor ons alleen en moeten nergens lang aanschuiven. Helaas ondervinden we er na de middag ook meteen het nadeel van: smeltende sneeuw...

Met brandende kuitentrotseren we de papsneeuw tot helemaal beneden. Daar houden we het voorlopig voor bekeken en ruilen we onze latten in voor de eerste, welverdiende Aperol Spritz. Het zal later op de week

Zon op je gezicht en glijden maar!

nog weleens gebeuren dat we er noodgedwongen de brui aan geven na het middageten. En dat is meteen een groot verschil met vroeger: waar we toen als echte *die hards* bleven doorgaan tot de lift een alleraatste keer naar boven ging, kunnen we nu ook best genieten van een dutje in de zon. Na enkele dagen hebben we een favoriete berghut uitgekozen, de *Dauerstoa Alm*, zo ééntje met een groot zonneterras, heerlijke ligstoelen en dekentjes. In de namiddag vinden we elkaar daar steevast terug, met de skischoenen uit en de beentjes in de lucht.

Pralines en glas in Rattenberg

Op dag vier laten we de latten thuis. Volgens het weerbericht wordt het mistig en regenachtig en dus beslissen we om het naburige stadje *Rattenberg* te gaan verkennen. Enkel Kamiel en Charlotte trekken de bergen in. Rattenberg is met amper 400 inwoners het kleinste stadje van heel Oostenrijk. Het middeleeuwse stadscentrum is volledig autovrij,

snel staan we aan te schuiven bij de waterglijbanen, minstens zo enthousiast als de kinderen voor en achter ons.

Skischoenen uit, wandelschoenen aan

Dat het in Alpbach ook mooi wandelen is, ontdekken we op Poliens verjaardag. Eva reserveert voor de gelegenheid een tafeltje bij *restaurant Zirmalm in Inneralpbach*, waar ze traditionele vleesfondue serveren. Ze raadt ons aan om te voet tot daar te gaan omdat het zo'n mooie wandeling is. Langs rustige wegen en bospaadjes wandelen we gedurende anderhalf uur door het prachtige berglandschap, met de ondergaande zon in onze ogen. De vleesfondue, geserveerd door dames in traditionele klederdracht, smaakt geweldig. Wanneer we na het eten vragen of het mogelijk is om een taxi te bestellen (het is inmiddels donker), brengt de zoon van de uitbater ons in een busje terug naar Alpbach. Gratis en voor niks. Zei ik al dat de mensen

“WANNEER WE RATTENBERG BINNENWANDELEN, WANEN WE ONS IN EEN SCHILDERIJ. DE VROLIJK GEKLEURDE HUIZEN MAKEN HIER DE SFEER, IN DIT STADJE VAN AMPER 400 INWONERS”

dus we parkeren aan de rand van de stad. Wanneer we langs de toegangspoort binnenvandelen, wanen we ons meteen in een schilderijtje. De vrolijk gekleurde huizen maken hier echt de sfeer. Boven prijkt de Burgruïne, een hoger gelegen kasteelruïne die uitkijkt over de stad en de rivier. We leren dat Rattenberg ook wel de glasstad genoemd wordt omdat er veel glasbedrijven zijn. En inderdaad: je kunt de glasblazers overal aan het werk zien en de shops puilen uit van souvenirs in glas, van kitscherige beeldjes tot stijlvolle wijnglazen. Op aanraden van Eva stoppen we voor de lunch bij *Konditorei Hacker*, een tearoom met een gigantisch aanbod aan patisserie en pralines. Plots krijgen we een berichtje van Kamiel: “Het is supermooi weer hierboven en we hebben de berg voor ons alleen!” De weersvoorspelling bleek dus niet te kloppen. “Ach, wij hebben het hier toch ook gezellig”, antwoorden we, terwijl we nog snel een praline in onze mond stoppen. Na de middag spreken we met z'n allen af aan *Wöglr Wasserwelt*, een groot zwemcomplex met een wellnessgedeelte. We kwamen oorspronkelijk voor een deugddoende saunabeurt, maar al

hier ongelofelijk vriendelijk zijn?

De week vliegt voorbij. En ik barst van trots als ik mijn volwassen kinderen samen de berg zie afkomen, als ik hen zie schaterlachen, af en toe plagend kibbelen, maar vooral als ik zie hoe ook zij genieten van het samenzijn. Het schrikt sommigen misschien af om een gezinsvakantie te doen met volwassen kinderen, en ik zou liegen als ik zei dat niet elk van ons daar op voorhand even over moest nadenken, maar achteraf kunnen we alleen maar zeggen dat het een absolute aanrader is. Met onze drukke agenda's zien we elkaar doorgaans niet zo vaak, dus het deed deugd om eens een volledige week samen door te brengen. Overdag kon iedereen z'n eigen ding doen, om 's avonds samen te komen rond de eettafel. Om de beurt zorgde iemand voor het avondeten en nadien keuvelden we nog wat of speelden we spelletjes zoals vroeger. We zijn veel van elkaar te weten gekomen; van de bedragen op onze bankrekening tot de namen van toekomstige kinderen. En ooit kopen we samen een vakantiehuis in de Provence, dat is bij deze afgesproken.

Alpbach praktisch

- Alpbach ligt in **Tirol, Oostenrijk**, op zo'n 900 km van Brussel (9 à 10 uur rijden)
 - Skigebied Ski Juwel Alpbachtal Wildschönau behoort tot **de top 10 van de grootste skigebieden van Tirol**, met in totaal 109 km aan pistes. Toch voelt het niet te groot en er zijn pistes voor elk niveau. Ook verbindingen met andere skigebieden gaan vlot.
 - Het gezellige Alpbach werd dankzij zijn unieke bouwstijl en z'n betoverende bloemenpracht verkozen tot **'Mooiste dorp van Oostenrijk'** en 'Mooiste bloemendorp van Europa'.
 - Wij logeerden in **Pension Fürstenhäusl**, uitgebaat door de sympathieke familie Lederer, die er ook woont. We sliepen in een ruim appartement voor zes.
- Info: alpbach-urlaub.com**

